

René: POHÁDKA MĚSTSKÁ

Bydlel jsem s tetou na malém městečku. Bylo mi patnáct let a žili jsme celkem chudě, jak se dalo. Teta chodila posluhovat do několika měšťanských domů a já jí občas pomáhal. Peněz jsme neměli moc, ale bídou jsme netrpěli. Obývali jsme jednu suterénní místnost, kde byly i necky k praní prádla pro bohaté rodiny.

Přátelil jsem se nejvíc s Honzou, který byl stejně starý jako já. Žil u svého strýce, vlastního malou hospodu, kde musel Honza často pomáhat. Oba jsme chodili do stejné školy s jednou třídou. Vyváděli jsme dost blbostí, až se z nás stali nejlepší kamarádi.

Vídali jsme se denně ve škole. Po čase jsem si všiml, že Honza má u sebe pořád dost peněz. Často si kupoval v krámku různé cukroví a dobré věci k jídlu. Bylo mi to divné, protože já jsem nikdy žádné peníze neměl, a jeho strýc mu určitě nic nedával. Vrtalo mně to hlavou, a tak jsem se ho jednou zeptal, když zase nakoupil u kupce. „Hele, Honzo, kde bereš peníze na nákupy? Já vím, že strejda ti nic nedává, stejně tak, jako mně teta. To je divný, doufám, že někde nekradeš?“ vyzvídal jsem.

Honza se kroutil jako had: „ne nekradu, spolehni se. Mám svý tajemství.“ „Tak mi je prozrad“, žadonil jsem. „Neřeknu, pak by to nebylo tajemství.“, vzdoroval Honza. Ještě jsme se dobu dohadovali a pak Honza povídá:

„Dobře, řeknu ti to od začátku. Jednou jsem se poflakoval po náměstí kolem dílny hodináře. Neměl jsem co dělat. Domů se mi nechtělo, abych nedostal od strejdy nějakou práci. Hodinář měl otevřený dveře, všiml si mě a pozval dál. Určitě ho znáš. Je to starší člověk kolem třiceti let, má takový světlý vlasy jako sláma.“ „Jo, jo máš pravdu, vím kdo to je a kde má dílnu“, souhlasil jsem.

„No a tak jsem tam vešel. Dost dlouho jsme se bavili o všem možným. On pak zavřel dveře na závoru a začal se mě vyptávat na to, jaký blbosti vyvádím. Když jsem mu všechno vyklopil, tak mě začal kárat, že se mám učit a ne propadat a taky, že mám nechat všech blbostí. Nakonec řek, že zasloužím vejprask. Prej, když na tebe nestačí strejda, tak dostaneš vode mě. Než jsem se nadál tak mě stáhnul kalhoty, sed si na lavici, přehodil si mě přes kolena a rukou mi nasekal na holou prdel. Událo se to tak rychle, že jsem se ani nestačil bránit nebo se snažit utéct. Byl jsem strašně překvapenej a celej zblblej.

Když skončil, řekl, že můžu jít domů, že se mám učit. Von pak vzal ze šuplíku peníze, dal mi je prej jako bolestný. Odšoupl závoru a ještě mi řekl, že klidně můžu přijít zas, když budu mít dost prohřešků, že mi lotroviny vyžene z hlavy. Za rohem jsem spočet peníze. Bylo to fakt dost peněz. Mohl jsem si tajně kupovat co jsem chtěl. Jenže

jsem je brzy utratil. Tak jsem přemýšlel a šel jsem tam znovu. Chodím tam zkrátka dvakrát za měsíc. To je celý tajemství," uzavřel vyprávění Honza.

Mně se při jeho vyprávění strašně zvětšil pind'our, netušil jsem, že mi může tak trčet nahoru. Stál jsem s otevřenou pusou: „To není možný, von tě platí za to, že tě naseká rukou na opršel, je to možný? Bolí to?“ ptal jsem se. „ To víš, štípe to, ale dá se to snadno vydržet, není to nic proti tomu, když mě zřeže strejda páskem. Jenže, to hodinář asi neví“, hned řekl Honza.

„Myslíš, že kdybych šel s tebou, tak by mně taky nasekal na holou a zaplatil,“ přemýšlel jsem o snadném zisku.

„To já nevím. Zejtra po škole tam zase du. Pudeš se mnou. Počkáš venku a já se ho zeptám, “ vyřešil celý problém Honza.

Druhý den, když jsme měli po škole, šli jsme rovnou k hodináři. Nakonec jsme vstoupili dovnitř oba. On se na nás překvapeně podíval a hned se zeptal: „ Tak co chcete kluci?“ Honza hned řekl: „ No, von Jirka má taky spoustu hříchů. Tak přišel se mnou. Mohl byste to vyřídit najednou“.

„Ale, ale tak spust'. Ať se dovím, jestli si to zasloužíte“, zjišťoval hodinář. Rychle jsem vyklopil všechny prohřešky. Bylo jich opravdu dost. Hodinář to ocenil: „ To si se snažil za dva. Zasloužíš nasekat a co ty Honzo?“ Tam to bylo podobné. „Tak dostanete voba“, ukončil své hodnocení.

Pak zavřel dveře na závoru a odvedl nás vedle do místnosti. Tam si sedl na širokou a dlouhou lavici. Honza už věděl, co má dělat. Rozepl si poklopec na kalhotách a položil se hodináři přes stehna. Nohy mu ležely na lavici a druhá část těla spočinula na opačné straně, rukama se držel nohou lavice. Hodinář mu pak stáhl kalhoty do půl stehen a košili vykasal na lopatky. Honza byl štíhlý kluk s modrýma očima a bohatou hřívou blondatých vlasů. Už zasvítily malé jemné kulaté hladné a běloučné pŕlky prdele nad štíhlým a tenkým pasem. Hodinář položil pravou ruku na prdel, jemně ji pohladil a pak zmačkl. Zvedl ruku a pleskl. Ozvala se hlasitá rána. Pokračoval v pleskání střídavě na levou a pravou pŕlku a pak přes obě. Bílé maso zruřovělo, pak začalo červenat, jako jablíčko.

Moc se mi to líbilo. Pindík mi stál jako tvrdý kolík. Pozoroval jsem hodináře. Ten se usmíval a sázel jednu pleskavou ránu za druhou. Pŕlky byly pěkně červené celé. Honza hlasitě dýchal. Hodinář usoudil, že už to je dost. Řekl: „ Tak to by stačilo, vstaň! No a teď ty Jirko!“ poručil mně.

Honza vstal, pindík s ruřovými kuličkami, ještě zcela nechlupatými, mu visel schlíple dolů. Strašně moc se mi to líbilo. Pind'our mi stál, těšil jsem se. Rozepnul jsem knoflíky na poklopci a lehl jsem mu přes stehna. On mi hned stáhl kalhoty. Něco se mu nezdálo, protože mě trochu nadzdvihl boky, rukou sáhl zespodu a vzal do ruky můj tvrdý kolík. Uklouzlo mu: „ Ale, ale to je milý překvapení“. Pak už jsem cítil, že mi pohladil pŕlky a pak sevřel a stiskl. Vzápětí jsem dostal první ránu. Pěkně to štíplo. Pleskání pokračovalo. Moc se mi to líbilo. Pŕlky mně příjemně pálily. Hodinář mě pleskal silně střídavě přes levou i pravou pŕlku i přes obě. Vzdychal jsem blahem. Vydržel bych to takhle nejmíň hodinu, jak se mi to líbilo. Pak se ozvalo: „ To by stačilo, konec“.

Než jsem se nadál, zase mě zespodu chytil za pindíka. Nijak to nekomentoval, jen řekl: „Výborně“. Já jsem se postavil, natáhl gatě, zapnul jsem si poklopec. On pak říká: „Pro mě bude výhodnější, když budete chodit střídavě. Jeden tejden Honza a druhej tejden Jirka. Tady máte bolestný“. Dal nám peníze. My jsme odcházeli a on za námi ještě volal: „ Za čtrnáct dní přijde poprvé sám Jirka a pak už se budete normálně střídát.rozumíte?“ „Jasně“, volali jsme oba dva najednou. „Tak co dalo se to vydržet, že jo? Sou to snadný peníze? Co myslíš?“ ptal se Honza. „ Máš pravdu, máme po starostech. Penízky budou pravidelně“, radoval jsem se.

Za čtrnáct dní jsem již sám upaloval k hodináři a těšil se na všechno. Už na mě čekal. Napleskal mně pěkně na holou prdel a pak povídá. „ Tak a teď ti udělám masáž.“ Já nevěděl co tím myslí. To slovo jsem neznal. On se zasmál a vysvětloval: „To nic není, bude se ti to určitě líbit, protože je to moc příjemný. Lehni si mně na stehna, stejně jako při vejprasku, ale na záda, ne na břicho.“

Hned jsem to udělal. On mi pak stáhl kalhoty do půl stehen a vyhrnul mi košili na prsa. Můj trčící pindík vystřelil nahoru. Rychle jsem si ho zakryl rukama. Byl jsem úplně rudý studem. On se zasmál a vysvětloval: „ Nestyd' se, dej si ruce pod hlavu a úplně se uvolni.“ Tak jsem mu vyhověl. On pak jemně vzal mezi palec a ukazovák mého pindoura a stáhl kůžičku dolů. Objevil se malý růžový žalud. Pak ji znovu vytáhl nahoru. Prudce jemně to opakoval. Začalo se mi to líbit. Za malou chvílku se mi samovolně napružilo tělo, jako struna a projela mnou obrovská neznámá slast. Něco mi začalo tryskat z pindíka. Myslel jsem, že čůrám, ale na břicho mně dopadly bílé husté kapky. Rychle jsem dýchal. Hodinář se smál a povídá. „No, už jsi muž, máš semeno. Tak jaký to bylo? Říká se tomu vyhonit pindoura. Umím i jiný věci, který vyzkoušíme. Tak co ty na to?“

Pozvolna jsem se vzpamatovával. Pindour se mi začal zmenšovat. “Bylo to moc pěkný, nevěděl jsem, že se může něco takového s pindourem dělat. Určitě přídu příště zas,“ slíbil jsem. Dostal jsem peníze, celý zmatený a zpitomělý jsem upaloval koupit si nějaké pamlsky.

Za dalších čtrnáct dní jsem opět přišel na lekci. Vše se odbylo, dostal jsem pěkně nasekáno na prdel a pak hodinář říká: „Tak a uděláme zase masáž, ale jinak. Postav se na lavici“. Splnil jsem mu přání. Stál jsem na lavici a čekal. On mi stáhl kalhoty, pindík zase proti němu vyzývavě trčel. Začal mi prsty jemně lechtat kulky a pod nimi. Trochu se sehnul a najednou otevřel pusu a strčil si pindoura do ní. Jazykem mně lochtal žalud. Začal sát a pak zaklonil hlavu a rychle ji předklonil. Cítil jsem, že se mi shrnula kůžička. Prudce všechno opakoval. Velice moc se mi to líbilo. Ve chvílce se mi tělo napjalo a projela mnou slast při výstřiku semene jemu do pusy. Trochu jsem se třásl. On si vytáhl pindíka z pusy, spolkl mé semeno a řekl: „ Bylo to pěkný. Tomuhle se říká kouřit pindoura. Já jsem musel říct pravdu: „ Líbilo se mi to ještě víc než posledně. Už se těším zase na příště“. On dodal: „ Já sem Karel, můžeš mi říkat Karle. Umím ještě plno dalších věcí. Tak přijď.“

Chodil jsem poctivě každých čtrnáct dní. Střídali jsme se s Honzou. S ním ale Karel masáž nikdy nedělal. Po roce Honza přestal chodit úplně, protože ho strýc poslal do učení do velice vzdáleného většího města.

Uplynul rok. Chodil jsem tedy sám. S Karlem jsme se spřátelili. On si mě vychovával k obrazu svému a mně se to líbilo. Dnes jsem k němu znovu šel. Udělal mi pěknou vejprask a pak povídá: „Když dostáváš na holou, tak tě stojí pindour. To znamená, že tě vzrušuje dostávat vejprask. Jsou i lidi, který naopak zase vzrušuje vyplácet na prdel. Je jich ale strašně málo. Bohužel, já si sám rád pohraju s tvou pěknou mladou prdelkou, ale je to složitější.“

Když jsem byl v tvých letech, tak jsem žil jen s otcem, u kterýho jsem se učil. Nic mi neodpustil, byl na mě přísnější, protože chtěl, abych i já byl výbornej řemeslník, jako on. Tak mě občas řezal buď vařečkou nebo páskem a jednou jsem dostal i proutkem. To byla strašná bolest. Já jsem si na to zvykl a začalo mě to vzrušovat. Ta rozkoš, když něco vyvedeš a pak čekáš, že dostaneš na holou, že se to blíží. Pak mě táta přehnul přes koleno, serval mi kalhoty a řezal mě páskem. Strašná pálivá bolest a pak úleva. Vždycky jsem pak zalezl a vyhonil jsem si pindíka. Jenže teď je mi třicet let a už asi nikdy nedostanu. Jak už jsem říkal, lidí co rádi vyplácí a co je to ještě k tomu vzrušuje je strašně málo, ale sou. Tak mě napadlo, že si můžeme ty pindoury vyhonit nebo vykourit vzájemně. Co myslíš? Udělal bys mi to?“

Ani jsem nemusel moc přemýšlet a řekl jsem mu: „Rád ti Karle vykourím, třeba hned“. „Když hned tak hned“, reagoval Karel. Rozepnul si kalhoty, spustil je a proti mně trčel nalitý veliký pták. Ještě jsem jeho čuráka neviděl. Byl tak šestnáct centimetrů dlouhý a čtyři centimetry široký. Koule byly pevné, těsně přimknuté, jemně růžové. Na údu vystávaly naběhlé žíly. Růžově červený lesklý žalud jemně vyčníval ze shrnuté kůžičky. Karel odkopl kalhoty. Já jsem to taky udělal. Klekl jsem si a vstrčil čuráka do pusy. Laskal jsem ho jazykem a začal ho kouřit tak, jako to děl on mně. Teplý úd mi v puse krásně klouzal. Karel najednou úd prudce vytáhl a říká: „Můžeme ještě něco zkusit. Moc pěkný taky je, když vstrčíš pindíka do zadečku. To je pak nádhera. Já to udělám tobě a ty pak mně, je to ještě krásnější než v puse. Chceš to zkusit?“ „Samozřejmě“, rychle jsem souhlasil. Dobře, tady se přehni přes stůl, roztáhni hodně nohy a rukama se chytň za nohy u stolu. Bude tě to ze začátku hodně bolet, ale to postupně odezní, až budeme píchat po šestý nebo sedmý. Vydržíš to?“ „Budu se snažit, aby si byl spokojenej,“ slíbil jsem.

On přinesl z kuchyně hrnek s olejem. Já jsem se předklonil. Pak jsem cítil, že mi vykasal košili a ž na ramena. Lehce mi roztáhl pŕlky a mazal mi tam olej. Pak jsem ucítil, že mi začíná strkat prst do dírky. Měl ho natřený olejem, lehce tam vnikl. Chvilku tam s ním pohyboval dovnitř a ven, aby se uvolnil svěrač. Bylo to celkem příjemný. Pak mi řekl, ať si sám rukama roztáhnou pŕlky, aby tam mohl snadno vniknout. To jsem tedy udělal. Pak jsem cítil horký kluzký žalud na dírci a strašnou bolest a tlak, jak prudce vrazil čuráka dovnitř. Samovolně jsem zaječel bolestí. On řekl, že se můžu už chytit nohou stolu. Pomalu vytahoval a znovu vrážel, pak zrychloval. Bolelo to pořád. Za malou chvilinku jsem slyšel sípavý dech, jeho prsty mě silně sevřely boky. Přirážení ustalo, tělo strnulo. Prudce se vystříkal. Pak nechal ptáka vyklouznout. To byla nádherná úleva. Narovnal jsem se a viděl, jak ještě zrychleně dýchá a chvěje se. Čurák už se mu zmenšil a bimbalo se mezi stehny.

Uklidnil se a říká: „Teď můžeš to samý udělat ty mně. Nemusíš se ani mně mazat, máš pindíka menšího než já a máš ho krásně kluzkého a vlhkého. Stéká ti z něj šťáva.“ Pak se přehnul přes stůl rozkročil se. Vyhrnul jsem mu košili až na lopatky.

Proti mně byla vyzývavě vystrčená kulatá bílá svalnatá prdel. Půlky byly hladké bez chloupků, stejně jako nohy a štíhlý pás a záda. Karel měl slámovinou kšticí plavých vlasů rozčuchanou.

Pak si rukama roztáhl půlky hodně od sebe. Objevil se růžový otvor se staženou rýhou. Kolem se krabatila jemná kůžička. Přistoupil jsem zezadu. Karlova krásná vyzývavá prdel dospělého člověka mě strašně vzrušovala. Nikdy jsem nahého dospělého člověka neviděl. Položil jsem kluzký žalud na stažený otvor a silně jsem zatlačil. Pindour lehce a plynule zajel dovnitř, až ke kořeni. Horký svěrač mi obemknul a pevně svíral úd. Začal jsem přirážet dovnitř a ven. Strašně moc se mi to líbilo. Svíral jsem rukama boky Karla. Naráz mnou doslova otřásla obrovská vlna rozkoše. Tělo se mi třáslo, zaklonilo, proud semene vystříkl do nitra. Točil se mnou svět. Pak vše pozvolna nabylo pevných obrysů. Pindour se scvrkl a já ho vytáhl. Karel se zeptal: „Tak co, jaký to bylo? Už to máš za sebou, nejsi už panic.“ Já jsem těžce hledal slova. „Byla to nádhera, pokaždé to budeme opakovat jako dneska. Moc, moc se těším“. Karel mi dal peníze a já odcházel a celou cestu vzpamatoval z mimořádného zážitku.

S Karlem jsme se nádherně sehráli, oběma nám společné akce vyhovovaly a přinášely rozkoš. Pořád jsme však toužili po důkladném opravdovém výprasku od dospělého chlapa, který to umí, kterého to baví a vzrušuje.

Uplynulo zase pár měsíců. Teta mě poslala koupit pár vajec do statku na druhém konci městečka, protože sedlák jí je dával levněji, než stály u kupce v krámku na náměstí. Šel jsem zkratkou zadem přes louky. Už jsem byl u statku, který stál na samotě. Přicházel jsem ke statku a byl jsem již u stodoly. Slyšel jsem křik a rány. Ihned jsem zbystřil. Ozývalo se to skutečně ze stodoly. Našel jsem vypadlý suk na prkně a podíval se dovnitř.

Viděl jsem statného asi pětáctyřicetiletého sedláka s kulatým břichem, jak má nohu opřenou o kolo žebřinového vozu a přes koleno má přehnutého kluka. Kluk měl kalhoty stažené až ke kolenům. Sedlák se mocně rozmachoval rukou s napůl přeloženým koženým řemenem, kterým ho bil přes nahou prdel. Prdel už byla moc pěkně červená. Kluk jaksepatří ječel bolestí: „aaaaááúúúúú“. Sedlák pokračoval a křičel: „Řvát si měl, když si mi krad vejce u slepic. Budeš ještě krást?!“ „Né, né, přestaňte, prosím,“ ječel kluk. Sedlák ještě přitlačil, až malé půlky zrudly. Mně stál pindour jako brko. Představoval jsem si sebe na místě kluka, jak mi mlaskavé pálivě šlehance zdobí prdel. Kluk řval, jako když ho na nože bere, kopal nohama. Nebylo mu to nic platné. Sedlák ho držel pevně levou rukou obě jeho ruce a šlehal dál, až byly na prdelce rudofialové pruhy. Na tváři mu zamrzl úsměv. Kluka pustil a poručil: „Teď vypadni, jestli tě příště chytну, tak dostaneš prutem dvakrát tolik, že si tejděn nesedneš. Tak mazej!“ Kluk si natáhl gatě a s pobrekáváním vyběhl ven, aby si to sedlák nerozmyslel a ještě mu nepřidal něco na cestu.

Pak jsem viděl sedláka, jak jde ke dveřím, podívat se, jestli kluk opravdu odešel. Zavřel vrátka na závoru a pak už jsem jen bez dechu zíral. Sedlák si rychle stáhl kalhoty, ze kterých vyskočil veliký čurák trčící šikmo vzhůru. Byl podle mého odhadu tak dvacet centimetrů dlouhý s vystouplými žilami. Tmavý žalud byl celý obnažený a stékal z něj čirý čůrek šťávy. Veliké pevné koule byly jako moje pěst pevně semknuté a z velké části zakryté hustými černými chlupy. Chlupy rostly také na stehnech a

tlustém vyklenutém břichu. Sedlák si začal prudce honit čuráka. Hlasitě funěl. Ruka mu čím dál rychleji kmitala nahoru a dolů. Žalud mizel a objevoval se. Pak se ozvalo zachrčení a vystříklo velké množství bílého a hustého semene. Dopadlo s plesknutím na podlahu stodoly. Sedlák si oklepal zmenšujícího se čuráka a natáhl si kalhoty. Přepásal se páskem. Já malinkou chvilku počkal a pak jsem zadními vrátky vešel do stodoly.

Pozdravil jsem ho a řekl, že jdu tetě pro dvanáct vajec. Sedlák řekl, že samozřejmě. Sebral vejce ze slepičích hnízd po stodole, dal mi do košíku, já je zaplatil a poděkoval. Už jsem měl připraveno, co řeknu. Všechno se mi venku spojilo. Tak říkám: „Kluk krad jako straka. Zasloužil si důkladně nařezat na holou.“ Sedlákem to trhlo: „Ty si tady šmíroval? Co si viděl? Kápní božskou, přiznej se!“

„No viděl jsem vejprask i to potom“, doznal jsem se. „Jestli chceš vydírat peníze, že to vykecáš v městečku, tak si mě nepřej! Co teda chceš?“ No, já vás nechci vydírat, to bych si nikdy nedovolil. Jenom mě napadlo...“, nedokončil jsem. „Tak kápní božskou, co tě napadlo?“, hřímal. „No, viděl jsem, že vás vejprask vzrušuje, že se vám to líbí, vyplácet na holou. Ta vaše veliká kláda vám stála. No, věděl bych o dvou lidech, který by taky strašně moc chtěli dostat řemenem na holou, ale nemají nikoho, kdo by to udělal. Pokud byste se toho mohl ujmout. Co myslíte?“ žebrol jsem.

Sedlák se usmál: „Tak je to teda. Docela správně si pochopil, že mně vyplácení přes prdel kluků, jenom kluků nebo chlápků, ne ženskejch, přináší uspokojení. Dělam to rád a dobře, jak si viděl, ale jenom párkrát do roka, když nachytám nějakého fracka, při nějaký rošťárně u mě na statku. Je to samozřejmě málo. Dva vejprasky udělám rád a zadarmo. Není, pro mě nic hezčího, než vzít řemen a šlehat do kyprých bílých hladoučkových pěkně vyklenutých masitých půlek, až jsou rudý a fialový. Jekot, řev a brekot mi nádherně doplňují zážitek. Tak komu mám nařezat?“

„No, já nevím, jestli to můžu říct,“ bál jsem se. „Podívej se, když mi to neřekneš, logicky nic nemůže bejt, žádněj vejprask“ řekl a odcházel. „Tak dobře, počkejte, já vám to řeknu. První je Karel hodinář z městečka“ prozradil jsem. „Kdo je ten druhěj? ptal se sedlák. „Ten druhěj sem já“ a bylo to venku. Sedlák se znovu zeptal: „Má ten Karel pořádnou prdel? Nesnáším chlupatý černovlasý kostlivce, který ani prdel nemají, jenom kosti potažený kůží.“ „No, je mu třicet, je blondák s modrýma očima, tělo má hladký bez chlupů, jenom samozřejmě nad čurákem má chmýří. Má pěkněj svalnatej hladkej bílej a masitej zadek, nechlupatej, jako tělo. To můžu slíbit. Co ty?“ ptal se dál. „Vidíte, mám hnědý vlasy, modrý voči a jsem taky hladkej bez chloupků. Jakej mám zadek nevím“ přiznal jsem. Sedlák poručil: „Sundej si kalhoty a ukaž prdel.“

Stáhl jsem gatě a ukázal půlky. Sedlák si mlaskl: „Prdel máš hladkou, kyprou macatou a bílou, úplně se mi už sbíhají sliny. Na to, jak jsi hubenej, je to neuvěřitelný. Výborně,“ pleskl mě přes půlky. „Dneska je pondělí. Přidete sem v neděli po obědě. Vyříd' Karlovi, ať se spolehne, že to bude opravdovej vejprask, ne nějaký lehký šimrán. Viděl jsi, že to umím. Nebudu vás šetřit. Tak se těšte. Tady je samota, budete si moc po libosti zaječet. Už se na vás těším.“ „Rád vyřídím, nashledanou v neděli,“ loučil jsem se.

Běžel jsem domů s vejci a pak jsem upaloval za Karlem. Všechno jsem mu vypověděl od začátku do konce. Karel se zaradoval: „To se ti povedlo. Někdy náhoda pomůže dobrý věci. V neděli přijď o trochu dřív, než se vypravíme k sedlákovi. Celej tejden se můžeme těšit na opravdovej vejprask na holou“. „ Von říkal, že to bude opravdu a žádný šimrání, že nás nebude šetřit. Já se těším i bojím.“

Odešel jsem domů. V neděli jsem neměl stání. Zhltl jsem oběd tak rychle, že jsem nevěděl co jím a běžel ke Karlovi. Ten už mě čekal a řekl: „Musíme se trochu připravit.“ Začal mi kouřit péro a jsem je kouřil já jemu. Lízali jsme si i koule a zase kouřili, to celé asi hodinu. Silně vzrušení a nabuzení jsme vyrazili na statek. Došli jsme tam a vstoupili do statku. Sedlák seděl po obědě na židli za stolem. Žil tam sám. Pozdravili jsme se. Karel se představil a sedlák taky. Řekl, že mu máme říkat Matěji a tykat mu. Pak jsem ještě nezávazně kecali. Matěj se na nás potutelně usmíval: „Tak jak to uděláme? Karla přes koleno nepřehnu, je velkej. Nemohl bych se rozpřáhnout. Vedle mám lavici na tu li lehne nejdřív malej, přivázu ho a dostane první. Pak lehne na lavici Karel a dostane i on. Bude to na holou, jak jsme se v pondělí s mladým domluvili. Nejlepší bude, když se vysvlečete do naha, ať z toho taky něco mám. Já se vysvleču samozřejmě taky, abych si mohl pěkně honit péro. Zbejvá ještě řešit, kolik ran dostanete? Řekněte si.“

My jsme se kroutili, ale neřekli jsme žádné číslo. Matěj tedy sám určil: „Mladej dostane patnáct ran a Karel dvacet pět ran. Uvidíme, jak to budete snášet. Jste tu prvně. Mám ještě jednu podmínku. Po vejprasku tě Karle vopíchám prdel. Souhlasíš? “ „Souhlasím,“ svolil. „Tak hybaj vedle a vysvlíct do naha.“

Šli jsme vedle. Oba jsme se s Karlem vysvlíkli do naha. Lavici přesunul Matěj do středu místnosti, kde bylo místo ze všech stran. Vytáhl řemen z kalhot a vysvlékl se také. Byl silně chlupatý, zvláště břicho a prsa. Čurák mu stál. Stejně jako nám dvěma. Vynikl kontrast našich hladkých nechlupatých bílých těl s jeho zavalitou chlupatou a snědou postavou. Já jsem si klekl a začal jsem mu ho kouřit. Měl jsem plnou pusou. On slastně mručel: „ Je vidět, že se vyznáš.“ Prudce pak čuráka vytáhl: „Tak lehnout na lavici.“ Položil jsem se. On mě dvěma krátkými připravenými silnými provazy přivázal k lavici nad zadekem a přes stehna. „Tak a Karel tě bude držet ruce, aby sis nemohl zakrejvat prdel“, konstatoval. Karel mi sevřel pevně zápěstí. Matěj vzal opasek ze stolu, přeložil ho napůl a postavil se čelem k prostředku lavice. Byl jsem vzrušením úplně bez sebe, zcela vyšinutý. Matěj ještě řekl: „Sám budu počítat do patnácti, abys dostal spravedlivých patnáct šlehů.“

„Jedna,“ Slyšel jsem svištění a rána. Plesknutí jsem nevnímал. Veliká pálivá bolest mě ohromila. „Dvě.“ Další a pak dopadla první rána. Nedalo se to už teď vydržet. „Tři,“ znovu. Zaječel jsem bolestí. Pálilo to jako čert. Rány dopadaly. Nedalo se to s vyplácením od Karla srovnat. To bylo jako lechtání. Další rány dopadaly. Kroutil jsem se, snažil jsem si rukama zakrývat prdel, ale Karel mě pevně svíral. Slzy mi vyhrkly do očí. Pak začaly padat rány z druhé strany. Půlky jsem měl jako v ohni. Brečel jsem bolestí, ale nebylo mi to nic platné. Moc jsem nevnímал, ale zaslechl: „To byla patnáctá, máš to za sebou,“ řekl Matěj.

Odvázal mě a pomohl mi vstát. Pak povídá: „Příště už to bude dvacet a přespříští už celých pětadvacet. Sáhl jsem si na zbité půlky, byly strašně horké a tvrdé. To už si lehl Karel. Matěj ho přivázal, jako před tím mě a řekl, že mu budu taky držet ruce.“

Pevně jsem ho chytil za zápěstí a svíral. Viděl jsem kulatou a až vyzývavě vyklenutou msitou svalnatou a krásně zatím bílou prdel. Matěj nepostavil k lavici. Sevřel pevně řemen. Usmíval se, levou rukou si lehce honil čuráka. Měl nádherný nečekaný zážitek., protože si myslel, že nepřijdeme.

„Jedna“ zdvihl ruku a vši silou šlehl. Ozvla se mlaskavá rána. Na bílých půlkách vyskočil růžově červený pruh. „Dva“ další šleh. Po páté ráně už byla celá plocha půlek jasně červená. Mlaskavá šlehnutí pokračovala. Karel začal po každé ráně ječet: „ aaaaaaaauuuuuuuuu“. Po třinácté ráně Matěj přešel na druhou stranu, aby prdel byla sešlehaná pěkně stejnoměrně a šlehal dál. Půlky byly již rudé. Jekot bitého Karla sílil. To se mi moc líbilo a Matějovi asi také. Usmíval se a sledoval prdel, aby se pěkně trefil. Karel se začal škubat a chtěl si rukama zakrývat prdel. Strašně moc se mi líbilo ho držet a pevně svírat, aby nemohl ruce požit. Šlehance pokračovaly. Prdel už měla rudofialové pruhy. Karel ječel teď poměrně vysokým hlasem. Matějovi ztvrdl úsměv a řezal. Půlky byly s modrofialovými jelyty kontrastujícími s bílou kůží okolí. Kůže byla jakoby svaštělá a varhánkovatá. Pak padla pětadvacátá rána. „ Máš to taky za sebou,“ řekl Matěj a odvázal ležícího Karla. Celý se třásl, ale za chvíli už byl pořádku. „Byla to strašná jízda. Tak já se teď přehnu a můžeš mě vopíchat Matěji.“

Přehnul se přes stůl a roztáhl si půlky od sebe. Viděl jsem růžový lesklý rozevřený otvor. „Ty, Jirko, pod' sem a vstrč mi pindoura do pusy,“ ještě chtěl. Viděl jsem, že Matěj nasadil žalud na růžovou rozevřenou díрку a prudce zarazil. Začal rychle přirážet. Hlasitě funěl a svíral boky Karla. Já jsem zasunul pindů Karlovi do pusy a přirážel jsem z druhé strany. Karel mě pevně držel za žhavé půlky a pomáhal mi přirážet. Najednou se ozvalo hlasité chrčivé zařvání“ áááááá“. Matěj strnul, prohnul se vzad, funěl. Prudký výstřik. Chvěl se blahem. Za chvíli vyláhl ptáka. I mnou projela prudká rozkoš. Vycákal jsem se Karlovi do pusy. Bylo to božské. Prdel mě sice páčila a bolela, ale stálo to za to. Karel se postavil a chtěl vykouřit. Pomohl jsem mu k výstřiku. Byl taky spokojený. Slastně jsme oddechovali všichni tři. Když jsme se uklidnili, Matěj se zeptal: „ Tak byli jste spokojeni s vejpraskem. Umím to?“ Oba jsme řekli, byl jsi výbornej je cítit, že si mistr, kterej to dělá rád. Karel nakonec zhodnotil celou akci: „rádi přídeme příště, můžeme?“ „Těší mě, budu se těšit v neděli za čtrnáct dní.“ řekl Matěj.

Tak jsme začali chodit k Matějovi pravidelně. Byli jsme spokojeni všichni tři. Dostával jsem už také pětadvacet ran jako Karel a zvykl jsem si už. Matěj se pokaždé smál a říkal, že už se na ty naše červené prdele těší jako dítě na sladkost. My jsme si s Karlem před odchodem na statek pro nářez vždycky hodinu kouřili čuráky a takhle příjemně naladěni a vydrážděni jsme šli pod řemen. Vyšli jsme i dneska. Matěj nás vítal a potutelně se usmíval, měl asi něco za lubem. Hned šel vedle do místnosti. Tam už bylo vše připraveno.

Na stole leželo asi deset vrbových čerstvých pružných žlutozelených proutků a hned vedle ležela pomlázka spletená ze šesti vrbových proutků stejné kvality, plných mízy. Matěj se pořád usmíval a povídá: „Sou Velikonoce, tak mě napadlo, že můžeme vyzkoušet něco Nového, z čeho by mohla bejt tradice každé rok se opakující. Nemusí přece dostávat jenom ženský, ale i vy.“ Držel už v ruce čerstvou pomlázku dlouhou asi devadesát centimetrů a lehce si s ní švihal do lýtka. „Jsme tři, máme každý jeden hlas. Tak se domluvte, jestli to chcete zkusit nebo ne. Musíte bejt buď

oba pro nebo oba proti. V případě, že to bude nerozhodně jeden pro a jeden proti, rozhodne můj hlas buď a nebo.

Pomlázku mi podal a vyšel ven. My jsme osaměli. Proutky v pomlázce byly opravdu čerstvé těžké a pružné, jak jsem ji potěžkával a podal Karlovi. Já už jsem se rozhodl, a tak jsem se ptal Karla: „Tak co myslíš?“ Ten mi hned odpověděl: „Pomlázkou to strašně bolí. Já už prutem dostal od táty a čtrnáct dní jsem si pořádně nesesed, byla to hrůza, já jsem proti.“ Já jsem byl strašně nadržovaný, zkušenost jsem neměl a tak říkám: „Měli bysme to zkusit, já jsem pro.“ Karel se ještě bránil: „Nerozmyslíš si to?“ „Ne“ ukončil jsem domluvu. „Možná, že Matěj řekne, že to zůstane s řemenem,“ utěšoval se Karel.

Matěj za chvíli přišel. „Tak jak jste se rozhodli?“ ptal se se zvědavostí v hlase. „Já jsem pro“ řekl jsem. Karel řekl „Já jsem proti. A ty?“ Obrátil se k Matějovi. Matěj nás chvíli napínal a pak povídá: Já jsem taky pro pomlázku. Tak se vysvělte a dáme se do práce“ uzavřel naši poradou.

Vysvlíkl se a já ho začal kouřit. Za chvíli už vytáhl péro a poručil, ať si lehnu. Ve chvílce jsem byl přivázaný a Karel mi svíral zápěstí. Pak Matěj povídá. „Každej z vás dostane dvanáct ran, za každej měsíc v roce jednu, abyste byli svěží a silní po celý rok a příští velikonoce budeme pokračovat.“ Tak začínám. „Jedna.“ Slyšel jsem svištění pomlázky a pak jsem ucítil příšernou bolest, zaječel jsem samovolně. Nedalo se to vydržet, věděl jsem, že pomlázka byla chyba. Snažil jsem se vyprostit, marně. Vytryskly mi slzy z očí. Rány pokračovaly, já jsem nevnímal počítání, protože bolest byla nesnesitelná. Brečel jsem. Při srovnání s řemenem mi rány řemenem připadaly mírné až sladké. Tohle bylo příšerné. Ječel jsem, slzy mi stříkaly nekontrolovatelně. Půlky jsem měl sevřené a jako v ohni. Matěj přešel na druhou stranu a šlehal do masa dál. Myslel jsem, že se počůřám. Pak byl najednou konec. I když výprask trval ve skutečnosti jenom pár minut, zdálo se mi to jako věčnost. Matěj mě odvázal a pomohl vstát.

Pak se položil Karel. Byl ve chvílce přivázaný. Tentokrát mu Matěj pevně přivázel i ruce k nohám lavice a já jsem se postavil tak, abych pěkně viděl. Veliká hladká a sametově bílá prdel byla vyklenutá a uvolněná. Matěj vzal pomlázku postavil se čelem k lavici. Položil ji zkusmo na půlky a zkušeně změřil vzdálenost. Levou rukou si začal honit svého velikého čuráka a strnule se usmíval. Zdvihl už ruku a řekl „Jedna.“ Potom švihl a po svistu se ozvalo celkem tiché šlehnutí, jak dopadly proutky na měkkou vláčnou kůži. Karl bolestí zaskučel. Na půlkách ihned naběhl rudý pruh s fialovým koncem. Matěj si zálibně prohlédl švihanec a pomalu přidával další. Karel zaječel: „aaaaúúúú“ Při šlehnutích ječel čím dál víc. Půlky se sevřely. Už se na nich objevilo šest dlouhých rudých pruhů jeden vedle druhého, každý s fialovým koncem. Pak přešel Matěj na druhou stranu a pokračoval. Další rána dopadla na kůži, kde už švihnuto bylo. Bolest byla dvojnásobná. Rudé pruhy se slily v rudé plochy. Karel řval bolestí „Dost, už dost, aaaúúúúúú přestaň!“

Matěj se ušklíbal a říká, ale kdepak, o velikonocích přichází deštíček a vzal ze stolu hrnek s vodou a vylil vodu Karlovi na prdel. Pak pokračoval. Bylo to mnohem bolestivější. Na obou půlkách přibyly modré skvrny. Karel ječel nepřetržitě, ale marně. Matěj sázel jednu ránu za druhou, až řekl jedenáct. Na půlkách se objevila kapka krve a při dvanácté ještě v řádce několik dalších. Matěj se sehnul, přiložil

obličej k rudým pŮlkám a jazykem olízal krvavé kapky. Stále si honil péro. Já jsem si péro honil také, prudce se mi při prvním šlehu, co dostal Karel, postavilo. Pak Matěj Karla odvázal, přehnul si ho přes stůl a začal ho píchat. Za chvíli byl hotov. Karl mi říká: „Můžeš to do mě taky pustit.“

Já jsem se postavil před prdel, položil jsem žalud na rozevírající se díрку a vrazil čuráka. Lehce jako po másle jsem byl uvnitř na doraz. Do slabin mě silně pátilo žhavé rudé maso prdele, což mě ještě víc vzrušilo. Necítil jsem bolest a pálení vlastní prdele a zuřivě a s rozkoší jsem přirážel. Zalila mě obrovská rozkoš. Hlasitě jsem oddechoval a pak vytáhl pindoura. Karel chtěl, abych se přehnul přes stůl já a ošukal mě také. Byli jsme hotovi všichni tři. Když jsme se uklidnili, shodli jsme se, že za rok všechno zopakujeme a založíme novou tradici.

www.spankboy.cz